

Tui maand 2

Dag 3 van me menstruatie is aan gebroken en ik heb weer een afspraak in het ziekenhuis staan. Weer ben ik op van de zenuwen. Juist omdat ik bang ben dat er gezegd wordt dat ze niet willen dat ik door ga ermee. Waarom, nou ze weten dat het eigenlijk nogal slecht met me gaat. Het is zo vreselijk dubbel je wilt graag een 2e kindje maar je zit ook nog diep in rouw van je 1e kindje. Buiten dat ik het ook heel eng vind om weer zwanger te zijn. Dus wordt van emotie naar emotie geslingerd. Maar het houdt me op de been de gedachten dat er een 2e kindje mag komen. De vraag is alleen nog wanneer. De verpleegkundige liet gelijk weten dat ze had gelezen dat het niet zo goed met me ging. En dat ik met de eerste inseminatie flink in tranen was. Ik dacht daar komt het dan. Ze vroeg heel kalm wat ik er van dacht of ik graag gelijk door wilde gaan of het liever niet wilde. Ze zei ook nog er zijn genoeg vrouwen die er steeds een maand tussenuit gaan en daarna weer verder gaan. Dat is een mogelijkheid. Je bent nog niet zo op leeftijd dat we je dat niet aanraden. Ik kijk haar aan, ik ben vastbesloten om gewoon door te gaan. Ze weet genoeg, dus op naar poging 2. Wat een opluchting dat ze me gewoon de keuze liet maken.

Eerst wordt er weer gekeken via een echo of alles rustig is. Waarnaar ze verteld dat ik weer van start mag gaan met de hormoon Menupur. Vanaf die dag moet ik dus weer elke dag een injectie in me buik zetten. Voor een week later maak ik een nieuwe afspraak. We hadden al uitgerekend dat het weekend waarschijnlijk weer inseminatie is. Maar dit keer liep het anders. Ze ging kijken en het bleek dat er 1 eitje al aardig groot was. Ze had het over 17 mm. Nog even naar de andere kant kijken of die klein gebleven zijn. Gelukkig die zijn erg klein. Nog even kijkt ze naar het eitje die al groot is en merkt dat hij toch iets groter is dan ze eerst zag. 18 mm, waarop ze zegt nou morgen dan maar terug komen voor inseminatie. Ik sta echt versteld, een halve week eerder dan

normaal.

De volgende dag is het dan weer zover. Mijn 2e inseminatie. Dit keer bleven we wel in het ziekenhuis nadat me partner zijn zaad heeft ingeleverd. De eerste inseminatie zijn we even een rondje stad gaan doen. We gaan even een broodje halen bij het winkeltje en gaan buiten zitten om het op te eten. Helaas het zonnetje verdwijnt zodra we buiten gaan zitten. Toch blijven we nog even zitten voor we weer naar binnen gaan. We lopen weer rustig naar de afdeling om daar de rest van de tijd te doden.

Eindelijk is het zover, dit keer ben ik niet zo heel zenuwachtig. Gelukkig maar geen buik pijn en geen tranen. Zelfs tijdens de inseminatie nergens last van. Even 10 minuten blijven liggen, dan kom ik zo nog even terug. Zijn er nog vragen, nee zeggen we beide. En ze laat ons alleen. Na 10 minuten komt ze terug en ik mag me aankleden. Weer vraagt ze voor we weg gaan of er nog vragen zijn. Ik doe lacherig en vraag haar wat het wordt...? Ze kijkt me lachend aan en ze zegt "Ik zie roze" Ik schiet echt in de lach. We verdwijnen uit de kamer en gaan naar huis.

Weer die vreselijke wachtweken. De eerste dagen geen probleem. Wat ben ik blij dat ik daarna een week bij me vriendin ben, geen tijd om er veel over na te denken. Heb dan ook geen probleem gehad met 5 dagen van het wachten. Dat weekend kom ik thuis en begin wel weer een beetje de zenuwen te krijgen. Iedere keer als je naar de wc gaat denk je "geen bloed gelukkig" Maar zondag zie ik s,avonds al wat spoortjes van bloed op me wc papier. Ik denk nu al... Nee dit wil ik niet. Ik begin een rot gevoel te krijgen, we gaan er al weer vanuit dat het mislukt is. Toch houd ik stiekem een klein beetje hoop. Ik weet namelijk dat dit ook kan als je wel zwanger bent. Ook de volgende dag blijft het zo door gaan steeds een beetje bloed wat ik zie bij het afvegen. Hoe gaat dit verder, zal het doorzetten of kan ik woensdag gewoon testen.

Voor mijn verstand is poging 2 mislukt, het bloeden is gaan doorzetten. Maar mijn gevoel zeg heel iets anders, ik ben me toch misselijk en een buikpijn die ik heb. Ik zeg tegen mezelf dat het de spanning is. Want heb eigenlijk al besloten om niet te gaan testen en gewoon het ziekenhuis te bellen voor poging nummer 3.